

Šopek Marijinih čednostij.

III. Pobožnost.

ralj Maceđonski, Aleksander Veliki, je imel mej svojimi vojaki tudi nekega Aleksandra, ki je pa bil velik strahopetnež; kadar je bilo treba iti nad sovražnika, je dobil vedno kak izgovor. Tedaj mu je kralj zapretil in rekel: „Bodi junak in bojuj se hrabro — ali pa ne smeš imeti imena Aleksander.“ — Mi smo kristijani, častilci Kristusa. Marija pa je Kristusova mati. Kakor je Aleksander zahteval, da mora še zlasti vojak, ki nosi njegovo ime, biti hraber, tako nima Marija nobene bolj goreče želje, kakor da jo posnemamo v njenih čednostih. Tudi nam Marija kliče: „Ali me posnemajte v čednostih, ali pa se ne smete imenovati moji otroci, moji častilci!“ To je pa za nas največja sreča, da častimo Marijo kot svojo mater, in zato hočemo posnemati tudi njene čednosti.

Zlasti se lahko vadite, ljubi otroci, v posnemanju njene pobožnosti. Kako lep zgled goreče molitve nam je Marija! Mej vsemi stvarmi na zemlji je ona gotovo najbolj popolno, najbolj goreče molila. Njeno mlado življenje v templju je bilo kakor nepretrgana molitev. V božjem svetišču stare zaveze, kjer je oblak naznanjal božjo pričujočnost, se je njena duša topila vročih čustev ljubezni in češčenja do božjega veličanstva. Malo nam pripoveduje sv. evangelij o Mariji, toda skoraj vselej, kadar nam govori o njej, beremo, da je bila Marija zamaknjena v molitvi, ali da je bila v templju ali pa pri Jezusu. Ko pride angelj k nji z veselim oznanilom, jo najde v molitvi. Pri obisku svoje tete Elizabete zapoje prekrasno zahvalno pesem. Kdo bi mogel popisati vse molitve in zdihljeje, ki so ji vreli iz prepolnega srca, ko je imela v svojem naročju Jezusa ali je bila sploh v njegovi bližini. In kadar je slednjič Jezus na gori Kalvariji samega sebe daroval nebeškemu Očetu,

Trije najplemenitejši vzorniki Marijinih otrok.

kako je takrat svoje misli, molitve in prošnje sklepal z Jezusovimi, da je tako postala nam prelep zgled, kako naj bomo mi kristijani pričujoči pri tej daritvi, ki se vsak dan ponavlja pri sv. maši. Ko pa je Jezus šel na Oljski gori v nebesa, tedaj se je pa tudi njeno srce odtrgalo svetu. Živela je sicer na svetu, pa njeno življenje je bilo bolj pri Bogu, pri Jezusu v nebesih. Res presrečna je bila Marija; na zemlji je bila ves čas čudovito združena z Bogom!

Dobri otroci radi posnemajo zgled svoje matere. Skušaj, ljubi otrok, posnemati zgled svoje nebeške matere. Kar se boš navadil v mladosti, delal boš potem lahko vse življenje.

Za časa preganjanja kristijanov je v Cezareji v pokrajini Kapadociji desetleten deček Ciril očitno spoznaval vero v Kristusa. Paganski sodnik je menil, da bo lahko pregovoril otroka, da bo zatajil Boga. Ukazal mu je pokazati grmado, tezalnico, rabeljev meč in slednjič biče, da bi se desetletni deček prestrašil. Toda otrok stanovitno odgovarja: „Vašega žuganja se ne bojim; verujem v Jezusa Kristusa, pravega Sinu božjega!“ Sodnik ga sedaj vpraša, kdo ga je naučil teh nauk, zaradi katerih bo moral sedaj trpeti. Otrok pa ne taji, ampak odločno zatrdi: „Mati so me učili verovati v Jezusa Kristusa; jaz spoznam, da je on pravi Bog!“ Pri teh besedah otrok ostane in sodnik ga ukaže umoriti. Vesel nagne otrok svojo glavo pod meč in umrje za Kristusa.

Tako stanovitno je izpolnoval mladi mučenik Ciril nauke svoje matere. Ali boš ti, ljubi otrok, manj spoštoval svojo nebeško mater Marijo? Ali ne boš tudi po njenem zgledu rad in pobožno molil? *A. Stroj.*

Ne zameti . . .

Ej, kako zameta sneg
Gore in ravni,
Še zamesti hoče nam
Nove te sani.

Le zametaj srebrni sneg,
Le zameti nam sani,
Samo ne zameti ti
Mlade sreče mi!

Ljudmila Modičeva.